

นิทานขนนก

ตัวละครที่คุณไม่จำเป็นต้องรู้จัก

(1)

ผมกำลังเรียบเรียงเรื่องราวของใครสักคน
 คนที่ถูกเข้รวันนั้นพรากออกจากความคุ้นเคยของชีวิต
 เข้รวันธรรมดาที่คุณและผมล้วนเดินทางสู่ชีวิต
 เข้รวันที่เขาเปลอใช้เวลาขับรถทดแทนเวลาทำงานหลังเที่ยงคืน
 มีคนตาย..... มีคนตาย เสียงตะโกนดังแทรกไซเรน
 แต่โลกยังหมุนคว้างชีวิตเขาก็ยังหมุนคว้าง
 มีคนตาย.... มีคนตาย.....
 ไม่ใช่เขาที่ตาย..... แต่ควรเป็นเขาที่ได้ตาย

(2)

โลกยังคงเคลื่อนไหล.... ผ่านรอยแตกของชีวิต
 แต่โลกภายในของเขาถูกสะบัดเหวี่ยงหมุนคว่า
 เรื่องราวจำนวนมากแผ้วผ่านอย่างพรวดเื่อน
 ร่างกายคล้ายถูกบีบรัดด้วยวงยางมหีมา
 ในโลกที่ไม่รู้จัก..... หลังกำแพงหนาทึบและลูกกรงเหล็ก
 ขณะความจริงทำทายความเชื่อเก่าเก็บ
 เมื่อฝ่ามือและเสียงหัวเราะลอยคว้างมากระแทกผู้ที่ก้มหัว
 ในพื้นที่คัดสรรผู้รอดชีวิต
 ท่ามค้ำคืนที่ใครบางคนจำต้องเป็นสนมสาว
 ความเชื่อดั้งเดิมคือเศษขยะของกาลเวลา
 เขายังคงเป็นเขา..... ที่ทาบเงาลงสู่โลกใบใหม่ได้แนบสนิท

(3)

แม้เขายังเป็นเขา..... แต่ทาบเงาไว้ในโลกหลังกำแพง
 เมื่อถึงวันที่ลูกกรงเหล็กเปิดออก..... และโลกภายในเหวี่ยงคว่าอีกครั้ง
 ความก้าวร้าวที่เป็นเกราะให้ชีวิตยังเหลือลมหายใจ
 ไม่สามารถใช้ได้อีกแล้วในโลกเสรี
 แต่ครั้งนี้ไม่สามารถเลือกเปลี่ยนได้อีกแล้ว

ไม่ว่าอย่างไร คนขี้คุกคือคนขี้คุก
และ..... วันนี้..... เขาคือเขา
การเดินทางกลับสู่เงาที่ทาบทับตัวเองไว้.... ที่ภายนอกกำแพง.... ทำให้เขายังเป็นเขา
.....ฉีกทิ้งความเชื่อเก่าคร่ำไปกับกาลเวลา..... เพื่อให้เขาเป็นเขาในวันนี้

.....
.....
.....
ผมกำลังพยายามเรียบเรียงเรื่องราวของใครสักคน
ที่ไม่สำคัญว่าดีหรือเลว.... ก็แค่ใครสักคน
ไม่สำคัญว่าพวกคุณต้องรู้จักเพราะเขาไม่ได้อยากรู้จักพวกคุณ
ก็แค่ใครสักคนในเงามืดที่คุณไม่จำเป็นต้องรู้จัก

บทสนทนาก่อนฟ้าสว่างของวันธรรมดาวันหนึ่ง

จะไปไหนกันหนักหนาฟ้ายังไม่สว่าง
ข้าแค่ยังไม่อยากลืมตาแต่ไอ้คนบ้าพวกนั้นมันรุ่มรวยกันแล้ว
กินะ..... มันคงรีบกินนั่นแหละ
ก็ไม่ว่าจะรีบไปไหนกันหนักหนา.....
เป็นภาระทั้งนั้นไม่ใช่เหรอใคร ๆ ก็รู้
เออใช่ ข้าก็เคยเดินทางข้ามโลก
ไม่ใช่แค่เบียดเบียนเวลานอนไม่กี่ชั่วโมงนี่หรอก
ข้าเบียดเบียนชีวิตตัวเองด้วยการขึ้นเครื่องบินไปร่อนเร่ขายแรง
ไกลข้ามซีกโลกถึงสามประเทศ..... เออ.... แล้วมันเพื่ออะไรวะ....
ข้าเคยเชื่อเหมือนที่ใครเขาว่า..... ข้าก็อยากเป็นคนเหมือนพวกเขา
กินะ..... ตอนนั้นข้าเกลียดสายตาพวกนั้นที่มองข้าชะมัด
แค่มีเงินไม่พอกินข้าวให้ครบมือแค่นั้นเอง.....
ช่างหัวมันเถอะ..... มากินเหล้ากันก่อนดีกว่า..... มันยังมีเหล้านี่นะ
จะรีบลุกไปไหนก็ข้ายังอยากนอนเล่น..... มานั่งคุยกันก่อน
เดี๋ยวหิวค่อยลุกไปหาไอ้แกอิมท้องนะไม่ได้ยากอะไร
ไอ้ที่อยากคือคืนนี้จะหาเหล่าที่ไหนมาซด..... แต่ช่างมันก่อนค่อยว่ากัน
ก็ข้ายังอยากนอนเล่นอยู่ตรงนี้..... จะนั่งคุยกันก่อนก็ได้
ข้าเคยเดินทางข้ามโลกไปนู่นมานี่ไอ้โลกนี้ข้าเห็นมาเยอะแหละ
ตั้งแต่ยังแบ็งแรงจนหัวหงอก..... แล้วยังไง

ใต้ผู้หญิงที่ข้าเคยทำมันห้องทุกวันนี่มันก็คงร่ำรวยแหละ
 ก็มันเก็บเงินที่ข้าหามาไว้ตั้งเยอะนี่..... ก็วันนี้เป็นเงินของมันอะนะ
 ช่างหัวมันสิข้าไม่เห็นต้องเดือดร้อน.....
 เธอจะเรียกข้าว่าคนเร่ร่อนก็ได้แล้วยังไง
 ก็ร่อนเร่ข้ามโลกมาทั้งชีวิตอยู่แล้วนี่ไม่เห็นเป็นไร
 จะเอาอะไรนักหนาข้าก็หาอาหารยัดท้องได้ทุกวันนอนหลับทุกคืน
 ใต้ที่ยากหน้อยก็ใต้เสียงรถนั่นที่ดังตลอดเวลา
 ยุงนั่นอีกที่น่ารำคาญ....แถมใต้คนที่เดินร่วนวายตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง
 แต่ไม่ยากอะไรนี่ชดเหล่าไปเดี๋ยวมันก็หลับ.... ก็หลับมาได้ทุกคืน
 จะมาถามหาอะไรกันนักหนาพวกมึงนั่นแหละที่ลำบาก
 ก็เล่นแบกภาระกันไว้ขนาดนั้น..... หรืออยากให้เราเรียกว่าความรับผิดชอบหละ
 ข้านะหมดภาระแล้ว..... ไม่เหลืออะไรให้ต้องแบกแล้ว
 ว่าแต่มีเหล่าขาสักหน้อยไหมหละจะได้นั่งคุยกันต่อเวลาข้ายังมีเยอะแหละ
 แต่ถ้าไม่มีก็พอเหอะข้าต้องไปหาเหล่าไว้กินวันนี้แล้วแหละ.....
 ไปไป.... ไปใช้ชีวิตของพวกมึงไป.... จะมายุ่งอะไรกับข้าอีก
 ข้าจะนอนแล้ว..... ก็จนกว่าจะอยากเดิน.....

มนุษย์โปร่งแสงของเมืองใหญ่

ฉันอยู่ที่นี้
 เพื่อรอพบผู้คนมากมายที่แวะเวียนเปลี่ยนหน้าเข้ามา
 เพียงเพื่อจะมอบกลิ่นอายให้พวกเขาสัมผัส
 และซึมซับสัญชาติญาณแปร่งปร่าที่โถมใส่เข้ามา
 ฉันร่ำรำไปกับเพลงฝันในสวนดอกไม้ไร้ชื่อ
 เพียงเพื่อให้ร่างเปลือยเปล่าข้ามผ่านแต่ละชั่วโมงไปอย่างเงียบงัน
 เพราะฉันยังอยู่ที่นี้.... เพื่อรอคอยให้ใครสักคนเข้ามา
 ในแสงไฟสลัว..... ฉันเป็นคนที่นี่
 ท่ามกลางผู้คนที่ย่ำล้นการเติบโตตลอดความทรงจำ
 ฉันยังเป็นคนในกลุ่มพวกเขา..... ตราบที่ฉันยังอยู่ที่นี้

เธออยู่ที่นั่น

หญิงสาวเสียงใสที่เราพบกันบางครั้งในตรอกมืดอับกลางเมืองใหญ่

ดวงตาคู่นั้นใสจนน่าปะหลาด.....
 หลังมานควันที่เราต่างพ่นสู่อากาศอับทึบ
 เราได้นั่งคุยกันแบบเพื่อน... คงเป็นบรรยากาศ... ที่เธอไม่คุ้นเคย
 เรื่องราวจำนวนมากอ้อยอิ่งอยู่ในกลุ่มควัน
 ไม่หกรอก..... ไม่ใช่เรื่องความคับข้องในหัวใจ
 เหมือนว่าเธอไม่รู้จักสิ่งเหล่านั้น
 ไม่ใช่เรื่องของอดีตหรืออนาคต....
 แค่..... เรื่องราวจำนวนมากที่อ้อยอิ่งอยู่ในกลุ่มควัน

ฉันอยู่ที่นี้
 บนถนนสายเล็กใต้ดวงไฟสลัว
 ใครบางคนเล่าว่าฉันลืมหินอย่างเจียบงันในชอกมิดนั้น
 ในคีนอบอ้าวบางคีนที่ไม่สามารถระบุแน่ชัด
 หลังจากที่ผู้ชายคนนั้นออกเดินทางไร้ข่าวคราว
 แม่บอกว่าเขาทำให้แม่ท้อง..... และเจ็บปวด
 จนฉันคลานออกมาจากชอกมิดแห่งนั้น
 แม่หลบเข้ามาในชอกเล็กนั้น..... เพียงที่นั่นที่แม่มีตัวตน
 จนวันที่แม่เลื่อนหายไป..... อย่างไรก็ตาม
 ฉันจึงอยู่ที่นี้ และมีเพียงตัวตนในสังคมนี้

เธอยังอยู่ที่นั่น
 ทุกครั้งที่ผมผ่านเข้าไป..... เธอยังอยู่ที่นั่น
 ในฐานะคนที่รัฐไม่ได้ยอมรับความเป็นคน
 ไข่เธอไม่มีสถานะบุคคลที่รัฐไหนยอมรับ
 แต่เธอยังคงอยู่ที่นั่นในฐานะคนในสังคมนั้น
 เป็นใครบางคนของรัฐชี้หน้าว่าผิดกฎหมาย
 แต่จะต่างอะไรเมื่อรัฐไม่เคยรับรองเธอตามกฎหมาย
 ผมยังพบเธอนั้น กับรอยยิ้มที่คุ้นชิน
 ในฐานะเด็กสาวเธอฝันอยากเรียนหนังสือ..... แค่นี้ได้เรียนหนังสือ
 แต่เมื่อเธอไม่ใช่คนของรัฐนี้.... และไม่รู้ที่มาแน่ชัด
 ฝันของเธอจึงไกลเกินเอื้อมถึง
 เธอจึงยังอยู่ที่นั่น..... เพราะเธอรู้สึกเป็นคนที่นั่น.... เท่านั้น

ผู้เขียน

มิตร เผ่าแสงนิล

นักกิจกรรมอิสระ นักออกแบบกระบวนการเรียนรู้ นักพัฒนาเนื้อหา นักจัดการความรู้ นักออกแบบและพัฒนาโครงการ วิทยากร ที่เคยทำงานในองค์กร NGO หลายองค์กร ในหลายประเด็น และยังคงเดินทางไปกับชีวิตอย่างมีความสุข

แรงบันดาลใจ มุมมอง หรือสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

ผมแคร์รู้สึกว่ามีคนจำนวนหนึ่งที่อยู่ในสังคมเดียวกับเรา พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่เดียวกับเรา แต่กลับไม่ถูกรู้จัก เมื่อไรที่มีคนมองเห็น ก็มักเป็นการมองแบบตัดสิน ตามความคิดของผู้มองไม่ใช่เพื่อจะเข้าใจพวกเขาในฐานะชีวิตของเขา จึงแค่อยากบอกว่าพวกเขาอยู่ตรงนั้นไม่ได้ดีหรือแย่ ก็แค่เป็นอย่างที่พวกเขาเป็น

ความรู้สึกรวมถึงมุมมองในการเขียนหลังจากเข้าร่วมโครงการฝึกอบรบวรรณกรรมสนาม

การได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการ เป็นการเปิดโอกาสให้ได้ทบทวนประสบการณ์และตลกสิ่งต่าง ๆ ในตัวเอง โดยใช้กระบวนการเขียนกวีเป็นเครื่องมือ เป็นโอกาสที่ดีที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต ที่ได้ฝึกฝนตัวเองผ่านเครื่องมือนี้ รวมถึงการได้พบวิทยากรที่ช่วยขัดเกลาความคิด และชี้แจงมุมที่เราไม่เคยเห็น (แม้เราจะยังไม่ไปถึงเท่าที่ได้รับความชี้แนะก็ตาม)